

ת"פ 8260/07/14 - מדינת ישראל, המשרד להגנת הסביבה נגד מילאנו הנדסה אזרחית בע"מ, ארזים - סמארטק טיהור קרקעות בע"מ, אברהם ארביב, ציקי ארביב, מדי כהן- ניתן פסק דין, עיריית יבנה...

בית משפט השלום בראשון לציון

07 יוני 2015

ת"פ 8260-07-14 מדינת ישראל נ' מילאנו הנדסה אזרחית בע"מ ואח' תו"ב 21284-04-15
עיריית יבנה נ' מילאנו הנדסה אזרחית בע"מ ואח'

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
בעניין תיק 8260-07-14: מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. מילאנו הנדסה אזרחית בע"מ
2. ארזים - סמארטק טיהור קרקעות בע"מ
3. אברהם ארביב 4. ציקי ארביב 5. מדי כהן- ניתן פסק דין

ובעניין תיק 21284-04-15:

עיריית יבנה

המאשימה

ועדה מקומית לתכנון ובניה יבנה

נגד

1. מילאנו הנדסה אזרחית בע"מ

הנאשמים

2. ארזים - סמארטק טיהור קרקעות בע"מ

3. ציקי ארביב

החלטה

לפני בקשה לאיחוד הדיונים בשני התיקים שבכותרת, שהוגשה מטעם המאשימות בשני התיקים שבכותרת בהסכמה
(כתב האישום בתיק 8260-07-14 יקרא להלן- "**כתב האישום הראשון**"; כתב האישום בתיק 21284-04-15 יקרא
להלן- "**כתב האישום השני**").

בהחלטה מיום 17/5/15 אפשרתי לנאשמים למסור תגובתם לבקשה עד ליום 4/6/15. בינתיים ובדין שהתקיים בפני ביום 4/6/15 נסתיים ההליך בעניינו של הנאשם 5 בכתב האישום הראשון. באשר לנאשמים האחרים הרי משלא הגישו תגובתם ובהתאם להחלטתי כאמור, אני רואה אותם כמסכימים לבקשה, ולמעלה מן הצריך אתן החלטה כשאני בוחן את הדברים לגופם.

על פי הנטען בכתבי האישום, הנאשמות 1 ו-2 הינן חברות פרטיות המאגדות בישראל (להלן יכונן **"חברת מילאנו"** ו-**"חברת ארזים"**, בהתאמה, ויחדיו יכונן- **"החברות"**), המנוהלות ומוחזקות על ידי הנאשמים אברהם ארביב וציקי ארביב שהם אחים (החברות ונאשמים אלה יכונן להלן- **"הנאשמים"**). בתקופות הרלוונטיות לכתבי האישום החזיקו החברות בשטח הנמצא ברשות הרבים, בגושים 3530 ו-3531 (על גבי חלקות שונות שייעודן חקלאי) בסמוך לתחנת הרכבת של יבנה ולמעון צופיה (להלן- **"השטח"**), בו הפעילו החברות תחנת מעבר לפסולת בניין המהווה גם אתר לסילוק פסולת (להלן- **"תחנת המעבר"**).

כתבי האישום בשני התיקים מייחסים לנאשמים עבירות של ניהול תחנת מעבר ואתר לסילוק פסולת ללא רישיון עסק, הפעלת תחנת מעבר לפסולת ואתר לסילוק פסולת ללא התשתיות הקבועות בדין, אי נקיטת אמצעים למניעת זיהום אוויר וריח, וכן עבירות של איסור לכלוך והשלכת פסולת ברשות הרבים. ביחס לנאשמים אברהם ארביב וציקי ארביב מיוחסות אף עבירות של הפרת אחריות נושא משרה בתאגיד. בכתב האישום השני מיוחסות לנאשמים אף עבירות של פינוי פסולת לאתר שאינו מורשה, ועבירות של שימוש חורג ללא היתר ושימוש במבנה ללא היתר.

הרקע לשני כתבי האישום, על פי המתואר בהם, הוא כדלקמן: ביום 21/7/2009, הושג הסכם פשרה בין חברת מילאנו לבין מינהל מקרקעי ישראל (להלן- **"המינהל"**), במסגרת תביעה שהגיש המינהל נגד חברת מילאנו ונגד מושב בית גמליאל, לפיו ניתנה לחברת מילאנו הרשאה לפנות פסולת שהוטמנה באתר ולהביא חומר מילוי למקום (הרשאה שהינה הרשאה שניתנה על ידי בעל הזכויות הקנייניות בשטח ואין היא מהווה מתן רישיון הנדרש לעסק של פינוי פסולת על פי דין). בהתאם להסכם זה הוטלה על חברת מילאנו החובה להשיג את כל הרישיונות וההיתרים הנדרשים על מנת שתוכל לממש את מטרת ההרשאה. לאחר מכן, וביום 15/12/2009, הודיעה גב' נטע עשאל מהמשרד לאיכול הסביבה לחברת מילאנו כי גופי התכנון במשרד להגנת הסביבה מתנגדים להקמת תחנת מעבר לפסולת בניין בשטח המגרש. ביום 21/7/2013 נחתם בין הועדה המקומית לתכנון ולבנייה שבעיריית יבנה לבין חברת מילאנו הסכם בנוגע להפעלת תחנת מעבר בשטח המגרש, ובו נקבע כי "אישור המשרד להגנת הסביבה הינו תנאי מהותי לתוקפו של הסכם זה", וכי חברת מילאנו "מתחייבת לקיים בידה במשך כל תקופת ההתקשרות, את כל האישורים, ההיתרים והרישיונות הדרושים על פי כל דין...". ביום 5/2/2014 ניתן לעסק רישיון עסק זמני עד ליום 31/5/2014, בכפוף לאישור המשרד להגנת הסביבה וגורמים מאשרים נוספים, ואולם משלא ניתן אישור המשרד להגנת הסביבה לא נכנס הרישיון הזמני לתוקף.

על יסוד עובדות אלה, נטען בשני כתבי האישום כי על אף שלא ניתן אישור כדין להפעלת תחנת מעבר, הפעילו הנאשמים את תחנת המעבר המהווה גם אתר לסילוק פסולת בשטח המגרש, ללא הקמת התשתיות המתחייבות על פי דין.

על פי עובדות כתב האישום הראשון, במועדים שונים שבין 1/2/2010 לבין 6/3/2012, ובמסגרת בדיקות וסורים של נציגי המאשימה בשטח, נתגלה כי בחלקה 23 הסמוכה לאתר בגוש 3531 הוצבה גדר איסורית ומכולה ללא אישור

ממוסדות התכנון והרישוי. כמו כן נתגלה כי בשטח מבוצעות עבודות לטיפול בפסולת ללא רישיון עסק וכי הוקמה תחנת מעבר לקליטת פסולת ללא רישיון עסק כדן. כמו כן נטען כי בתצפיות שנערכו על האתר ביום 17/1/2011, 18/1/2011, 27/2/2012, 28/2/2012, 6/3/2012, ובמועדים שונים, נצפו משאיות נכנסות לאתר ומשליכות פסולת במקום.

נטען כי הנאשמים עסקו בניהול העסק של תחנת מעבר לפסולת ואתר לסילוק פסולת במשך יותר משנה ותשעה חודשים ממועד ההתראה על פעילותם הבלתי חוקית (שנשלחה ביום 25/5/10), ללא רישיון לעסק או היתר זמני כדן וללא התשתיות והדרישות הקבועות בדן. כמו כן ניהלו עסק להובלה ולפינוי של פסולת ללא רישיון עסק או היתר זמני כדן. בנוסף על כך נטען כי במשך כל התקופה הרלוונטית לכתב האישום, הופעל העסק על ידי הנאשמים באופן שאינו מונע זיהום אויר וריח בלתי סבירים מתחנות מעבר. הנאשמים אברהם ארביב וציקי ארביב הואשמו אף בהפרת חובותיהם כנושאי משרה בחברות לפקח ולמנוע השלכת פסולת ולכלוך ברשות הרבים.

על פי עובדות כתב האישום השני, במועדים שונים בשנת 2014 נכנסו לתחנת המעבר משאיות והשליכו פסולת במקום. על יסוד עובדות נטענות אלה נטען כי הנאשמים הפעילו תחנת מעבר לפסולת המהווה גם אתר לסילוק פסולת ללא רישיון עסק כדן וללא התשתיות הנדרשות על פי דין- ובמשך כשנתיים וחצי. כמו כן נטען כי במעשיהם אלה לכלכו הנאשמים את רשות הרבים ופינו יחד עם אחרים, בעשרות מקרים שונים, פסולת לרבות פסולת בניין, לאתר שאינו מורשה.

באשר לנאשם ציקי ארביב, נטען כי אחריותו למעשי ולמחדלי חברת מילאנו נובעת גם מתוקף היותו נושא משרה בתאגיד שלא פיקח ולא נקט בכל האמצעים הסבירים כדי למנוע את העבירות.

כמו כן, נטען כי בביקור שערך מפקח על הבנייה של העירייה, נמצא כי במקרקעין נעשה שימוש ובניה ללא היתר כנדרש על חוק התכנון והבניה.

המאשימות עותרות יחדיו לאיחוד הדיון בשני כתבי האישום. לטענתן, עניינם של שני כתבי האישום בעבירות של הפעלת אותה תחנת מעבר לפסולת המהווה גם אתר לסילוק פסולת המופעלת על ידי אותם גורמים (הנאשמים) במשך כארבע שנים. כל אחד מכתבי האישום אמנם עוסק במקטע אחר על רצף פעילות האתר, אולם בהיבט המהותי מדובר בסדרת מעשים הקשורים זה לזה והם מהווים פרשה אחת לכל דבר ועניין. כמו כן מתקיימת חפיפה בין הנאשמים בתיק אחד לנאשמים בתיק האחר, מלבד שני נאשמים שנוספו לתיק האחר והקשורים לאותה פרשה. לטענתן, צירוף התיקים מתחייב משום הדמיון בין המחלוקות שבשני התיקים, ואף משום מניעת עיוות דין לנאשמים עצמם ומשיקולי יעילות הדיון, אשר צירופם של שני התיקים בעניינם יצריך מהם התמודדות עם שני כתבי אישום בעת אחת. נוסף על כך, טוענות המאשימות כי מאחר שמדובר בפעילות רצופה של תחנת מעבר על פני תקופה ממושכת ראוי כי הפרשה כולה תתברר ותידון בפני מותב אחד.

המסגרת הנורמטיבית לדיון היא סעיף 90 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן- "**חוק סדר הדין הפלילי**"), הקובע כי כל עוד לא ניתנה הכרעת הדין, מוקנית לבית המשפט הסמכות להורות על איחוד הדיון בכתבי אישום שונים, שהוגשו בתיקים שונים לאותו בית משפט, ובלבד שצירוף האישומים מותר על פי סעיף 86 ו- 87 לחוק ובית המשפט סבור שהצירוף לא יגרום לעיוות דין.

סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי מסדיר את נושא צירופם של אישומים לכתב אישום אחד, בקובעו כדלקמן: **"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על פי כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע."**

סעיף 87 לחוק מסדיר את נושא צירופם של נאשמים בכתב אישום אחד, בקובעו כדלקמן: **"מותר להאשים בכתב אישום אחד כמה נאשמים אם כל אחד מהם היה צד לעבירות שבכתב האישום או לאחת מהן, בין כשותף ובין בדרך אחרת, או אם האישום הוא בשל סדרת מעשים הקשורים זה לזה שהם מהווים פרשה אחת; אולם אין באי-צירופו של צד אחד לעבירה מניעה לשפיטתו של צד אחר."**

שני כתבי האישום מצויים בשלב מקדמי וטרם הוכרע בהם הדין.

עיון בהם מלמד כי לנאשמים מיוחסות עבירות זהות שבוצעו באותם המקרקעין עליהם פעלו תחנת מעבר ואתר לפסולת, תוך שהתקופה הרלוונטית לייחוס אותן עבירות, בכל אחד מכתבי האישום, שונה אך מקיימת רצף. כתב האישום הראשון מתייחס לתקופה של כשנתיים ימים הניצבת על שנים 2010 עד 2012. כתב האישום השני מתייחס לשנת 2014. הרקע העובדתי לשני כתבי האישום משותף ונסב על הליכים קודמים שהתנהלו בין הנאשמים לבין הרשויות הרלוונטיות במטרה להסדיר את פעילותם באתר הנדון.

החברות הינן נאשמות בשני התיקים, ועל פי הנטען הנאשמים ציקי ארביב ואברהם ארביב, הינם נושאי משרה בחברות אלה ומנהליהן הפעילים. הנאשם ציקי ארביב נאשם בשני כתבי האישום, והנאשם אברהם ארביב נאשם בכתב האישום הראשון, כאשר בו נטען כי בזמנים הרלוונטיים היה בעל מניות בחברת מילאנו ומנהל פעיל בה. בכתב האישום השני נטען כי בזמנים הרלוונטיים שימש הנאשם ציקי ארביב בעלים ומנהל של שתי החברות.

דומני כי בנסיבות אלה לא יכולה להיות מחלוקת כי שני כתבי האישום הם חוליות בשרשרת אחת של מעשים המיוחסים לנאשמים בזמנים שונים אך רצופים, ומהווים, למעשה, סדרה של מעשים הקשורים זה לזה בפרשה אחת. קיום דיון נפרד בכל אחד מכתבי האישום יהווה, אפוא, פיצול מלאכותי של פרשה אחת אשר ראוי כי תתברר בפני מותב אחד ותוכרע על ידו.

העובדה שכתבי האישום הוגשו בנפרד, על ידי נציגים שונים מטעם היועמ"ש, אינה גורעת מהעובדה כי כתבי האישום מבוססים על סדרה של מעשים דומים שבוצעו בפרקי זמן סמוכים, ולהם רקע עובדתי זהה.

קיומה של זיקה עניינית המצדיקה איחוד הדיון בשני כתבי האישום, לעצמה, אמנם אינה מספיקה על מנת לאחד הדיון בהם, ויש לבחון באם יש באיחוד הדיון כאמור לגרום לעיוות דין לנאשמים או למי מהם. הנאשמים לא מסרו תגובתם וממילא לא טענו לעניין זה. מכל מקום, איני סבור כי ייגרם לנאשמים או למי מהם עיוות דין בניהול משפטם כתוצאה מאיחוד הדיון בשני כתבי האישום. העובדה כי לחלק מהנאשמים מיוחסים אישומים נוספים אין בה לפגוע בהגנתם של הנאשמים כולם. חזקה על בית המשפט כי ידע להפריד בין הנאשמים השונים.

לאור כל המפורט, אני נעתר לבקשה ומורה כי הדיון בשני כתבי האישום יתקיים במאוחד.

ההחלטה תישלח לצדדים.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ה, 07 יוני 2015, בהעדר הצדדים.